

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobců: **a) T. I., b) nezl. D. I., c) O. I.**, zast. JUDr. Petrem Novotným, advokátem, se sídlem Slezská 36, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Praze 29. 5. 2017, č. j. 42 Az 4/2017 - 32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně a) podala dne 12. 7. 2016 jménem svým a jménem nezl. dcery [žalobkyně b)] žádost o udělení mezinárodní ochrany, téhož dne podal žádost i žalobce c). Žalobkyně a) a žalobce c) jsou manželé, žalobkyně b) je jejich dcera. Jako důvod žádosti uvedla žalobkyně a) to, že manžel dostal povolávací rozkaz v souvislosti s válkou na Ukrajině, v důsledku toho odejde od rodiny, a ona s dcerou budou připraveny o živitele rodiny. Lidé vracející se z války jsou navíc psychicky narušení, prožité hrůzy tlumí alkoholem. Žalobce c) jako důvod podání žádosti uvedl ohrožení života. Uvedl, že je důstojník ukrajinské armády v záloze a z důvodu mobilizace na Ukrajině „má příležitost zemřít ve válce“. Dodal, že se snažili ve Lvově a předtím v Kyjevě požádat o repatriaci, protože jsou Volynští Češi, ale situace, která na Ukrajině nastala, jim neumožnila tento úmysl dotáhnout do konce v souladu s českými zákony.

[2] Rozhodnutím ze dne 14. 2. 2017, č. j. OAM-613/ZA-ZA11-BE04-2016, žalovaný žalobkyni a) a žalobkyni b) mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, (dále jen „zákon o azylu“), neudělil. Stejným způsobem rozhodl žalovaný ve věci žádosti žalobce c), a to rozhodnutím ze dne 14. 2. 2017, č. j. OAM-614/ZA-ZA11-BE04-2016.

[3] Žalobkyně a) a b) a žalobce c) napadli rozhodnutí žalovaného dvěma samostatnými žalobami podanými u Krajského soudu v Praze. Krajský soud usnesením ze dne 26. 4. 2017,

č. j. 42 Az 4/2017 – 25 spojil tyto věci ke společnému řízení a rozsudkem ze dne 29. 5. 2017, č. j. 42 Az 4/2017 – 32, žaloby zamítl.

[4] Dle krajského soudu žalobce c) v průběhu správního řízení neuvedl žádné relevantní skutečnosti, které by odůvodňovaly závěr, že by byl v zemi svého původu pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, ani skutečnosti, které by odůvodňovaly závěr o existenci důvodné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Jediným a opakovaně tvrzeným důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu byly obavy z povolání k výkonu vojenské služby a nasazení do bojů na východě Ukrajiny. Takové obavy však nelze podřadit pod výše uvedená zákonná ustanovení. Branná povinnost sama o sobě je zcela legitimním požadavkem každého státu kladeným na občany. K tomu soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 – 44 a ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 158/2015 – 24. Krajský soud rozebral, za jakých okolností by bylo možné povinnost žalobce nastoupit k výkonu vojenské služby a nasazení v bojích považovat za azylově relevantní, v daném případě však takové okolnosti neshledal. V žalobcově situaci neshledal krajský soud ani důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Pokud jde o žalobkyně a) a b), krajský soud konstatoval, že tyto odvozovaly důvody žádosti o mezinárodní ochranu od důvodů týkajících se výlučně žalobce c); mezinárodní ochranu lze však udělit pouze těm jednotlivcům, kteří osobně splňují podmínky pro její udělení. Žadateli může být mezinárodní ochrana v takovém případě udělena toliko jakožto rodinnému příslušníkovi azylanta či beneficianta doplňkové ochrany. Povolání žalobce c) k výkonu vojenské služby nepředstavuje akt pronásledování či hrozbu vážné újmy, která by se týkala žalobek a) a b). Soud nepřisvědčil ani tvrzení žalobců o existenci ozbrojeného konfliktu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu v zemi jejich původu. Před opuštěním své vlasti bydleli v Rovenské oblasti, která se nachází v západní části země a nebyla vojenskými událostmi nijak významněji zasažena. Žalobci neuvedli žádné individualizované nebezpečí plynoucí pro ně z ozbrojeného konfliktu probíhajícího na Ukrajině. Ani tvrzení, že se bojí pouštět žalobkyni b) ven kvůli opilým a agresivním osobám, které se vrátily z bojů, nepovažoval soud bez dalšího za relevantní.

I. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

[5] Proti rozsudku krajského soudu brojili žalobci (dále jen „stěžovatelé“) kasační stížností, jejíž důvody podřadili pod § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s.; namítali tedy nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Nezákonnost rozsudku spatřují stěžovatelé v ignorování skutkových okolností případu; trvají na tom, že v jejich případě byly dány podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Nepřezkoumatelnost spatřují stěžovatelé v nedostatku důvodů rozhodnutí.

[6] Stěžovatelé krajskému soudu vytýkají, že se nevypořádal se všemi důvody podaných žádostí o mezinárodní ochranu a zčásti je nemístně zlehčoval a ignoroval. Stěžovatelé poukázali na to, že jasně prezentovali své obavy z návratu na Ukrajinu, tedy že v důsledku probíhajícího dlouhodobého vnitrostátního ozbrojeného konfliktu mají strach o život. I když faktické boje probíhají aktuálně převážně ve východní části země, nelze zlehčovat ani situaci v části západní, kde dochází k opakovaným násilnostem, jejichž oběťmi se stávají nevinní civilisté. Média v této souvislosti informovala o bojích mezi vládou a Právým

pokračování

sektorem v Mukačevu, a rovněž o násilnostech ve Lvově, kde došlo k opakovaným výbuchům. Uvedená fakta nevzal krajský soud v potaz.

[7] Stěžovatelé jsou přesvědčeni, že je naplněn přinejmenším důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, a to z důvodu vážného ohrožení života a lidské důstojnosti stěžovatelů z důvodu svévolného násilí v situacích vnitřního ozbrojeného konfliktu na Ukrajině.

[8] V závěru kasační stížnosti stěžovatelé namítli, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů rozhodnutí, neboť nebyla dostatečným a řádným způsobem vyvrácena argumentace stěžovatelů použitá v řízení o udělení mezinárodní ochrany, která jednoznačně potvrzuje důvodnost podaných žádostí. S ohledem na uvedené stěžovatelé navrhuji, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil krajskému soudu k novému rozhodnutí.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak rozsudek krajského soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. Odkázal na obsah správního spisu, své rozhodnutí, vyjádření k žalobě, vyjádření učiněné při soudním jednání i napadený rozsudek. Kasační námitky jsou toliko obecného charakteru, shodují se s námitkami uvedenými v žalobě a byly tedy již vypořádány. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud, pokud kasační stížnost neodmítne pro nepřijatelnost, tuto zamítl jako nedůvodnou.

II. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas a stěžovatelé jsou zastoupeni advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[11] Vzhledem k tomu, že projednávaná věc je věcí mezinárodní ochrany, v souladu s § 104a s. ř. s. se dále zabýval otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatelů. Pokud by tomu tak nebylo, odmítl by ji jako nepřijatelnou. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, ve kterém neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“ vyložil. Stěžovatelé v kasační stížnosti ani netvrdili a neoznačili konkrétní důvod, jímž by měla kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně přesáhnout jejich vlastní zájmy; Nejvyšší správní soud jej v projednávané věci neshledal.

[12] Námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku zdejší soud nepřisvědčil. Pokud jde o konkrétní důvod nepřezkoumatelnosti, ten stěžovatelé vidí v tom, že se krajský soud dostatečně nezabýval jejich argumentací týkající se bezpečnostní situací na Ukrajině. S tímto tvrzením nelze souhlasit. Krajský soud problematiku konfliktu na Ukrajině podrobně rozebral na str. 10 a 11 odůvodnění napadeného rozsudku a dospěl shodně se žalovaným k závěru, že tamní konflikt, který není totální válkou, nemá bezprostřední vliv na situaci v místě bydliště stěžovatelů ve městě Zdolbunov v Rovenské oblasti. Nejvyšší správní soud nemá v tomto ohledu krajskému soudu ani žalovanému co

vytknout, neboť jejich závěry týkající se bezpečnostní situace na Ukrajině (pouze těch se týkaly kasační námitky) jsou v souladu s ustálenou a jednotnou judikaturou zdejšího soudu. Stěžovatelé nemají pravdu v tom, že krajský soud nevzal určitá fakta v potaz. Krajský soud výslovně reagoval na argumentaci týkající se incidentů v Mukáčevu a Lvově, ke kterým konstatoval, že se jednalo o ojedinělé incidenty, které se odehrály v létě 2015. Uvedl, že se jednalo o běžné kriminální jednání, které nelze označit za vnitrostátní ozbrojený konflikt, k čemuž odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 158/2015 – 24. Napadený rozsudek tedy skýtá dostatečnou odpověď na žalobní body a je plně přezkoumatelný. Jestliže stěžovatelé v závěru kasační stížnosti uplatnili znovu a zcela obecně námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku pro nedostatek důvodů, pak Nejvyšší správní soud rovněž obecně konstatuje, že napadený rozsudek vyhovuje kritériím přezkoumatelnosti, neboť z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Je z něj rovněž patrné, z jakých důvodů napadené rozhodnutí žalovaného pokládal za zákonné a správné.

[13] Stěžovatelé jsou přesvědčeni, že byl v jejich případě naplněn přinejmenším důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu z důvodu vážného ohrožení života a lidské důstojnosti stěžovatelů z důvodu svévolného násilí v situacích vnitřního ozbrojeného konfliktu na Ukrajině. K otázce naplnění důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu Nejvyšší správní soud konstatuje, že povahou ozbrojeného konfliktu na Ukrajině se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval. Tento konflikt *„nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy,“* a je izolován ve východní části země (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17). Jak bylo shora konstatováno, stěžovatelé pochází z Rovenské oblasti, ve které boje neprobíhají. Stěžovatelé ve správním řízení ani v řízení před krajským soudem neoznačili žádné relevantní důkazy, které by tento skutkový závěr podložený zprávami o zemi původu zpochybňovaly.

[14] V posuzovaném případě se nejedná o právní otázku, která by nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu vyřešena, nebo by k ní bylo přistupováno rozdílně, a stěžovatelé neuvedl žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly judikaturní odklon. Závěry krajského soudu jsou v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu a jeho rozsudek neobsahuje vady, které by měly dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.

[15] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelů. Nejvyšší správní soud proto nepřistoupil k meritornímu přezkumu kasační stížnosti a ve smyslu § 104a s. ř. s. ji odmítl pro nepřijatelnost. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

pokračování

V Brně dne 8. srpna 2017

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu